

και γενναϊότεροι. Ἡ νεόδημος πόλις τοῦ Ἀκρωτηρίου, ἀπὸ 21000 μόνον κατοικοῦμένη, ἔχει πέντε φιλολογικὰς ἐταιρίας πρὸς διάδοσιν τῶν γραμμάτων (ἐξ ὧν μία δαπανᾷ 100,000 φράγκων κατ' ἔτος), τρεῖς ἐταιρίας ἀγαθοποιῶν, συγχειμένας ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ γυναικῶν, 9 δὲ ἄλλας διαφόρους καὶ 10 λέσχας φραγμασόνων, ἀμιλλωμένας καὶ ταῦτας ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ, μίαν ἐταιρίαν γεωργίας, ἄλλην ἱατρικῆς, ἄλλην προστατεύτριαν τῶν νέων μεταναστατῶν, ἄλλην πρὸς ἀνακάλυψιν καὶ ἔρευναν τῆς Ἀφρικῆς, 11 θρησκευτικὰς, ἐξ ὧν ἡ Οὐελλεσλι-ἡ ὑποδαιρείται εἰς 35 τμήματα διεσπαρμένα πανταχοῦ, ἄλλην τῶν Λονδινίων ἱεραποστόλων, καταμεμερισμένην εἰς 33, ἄλλην τῆν τῶν καθολικῶν Γάλλων κτλ.

Τοιαύτη ἦτο ἡ κοινονία τῆς ἀποικίας τοῦ Ἀκρωτηρίου, ὅτε εὐτύχησα νὰ τὴν ἰδῶ. Ἄν ποτε ἡ ἀνεπιχνιάστος τύχη τοῦ σκοτεινοῦ μέλλοντος τῆς πατρίδος μου μ' ἐκρίζωσῃ ἀπὸ τὸ ἔδαφός της, ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ λαοῦ μόνον ἐπιθυμῶ εὐλιρινῶς νὰ με ρίψῃ· ἐπειδὴ ἐλπίζω ὅτι θέλω εὖρει ἱκανὴν παραμυθίαν τῆς ἐξορίας μου μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι ὡς ἀπόγονοι τῶν ἐξορίστων τοῦ 1685 με ἐκάλουν συμπατριώτην των κατὰ τὸ 1844.

Ξαβιέρος Παυμόνδ.

Σημ. τοῦ Μετ. Καὶ ἡ φύσις τοῦ κλίματος ἐκείνου καθ' ἑαυτὴν ἔχει βεβαίως διάφορα θέληγτρα, οἷον τὴν θέσιν τοῦ Ἀκρωτηρίου μεταξὺ δύο Ὠκεανῶν, τὸ αἶδος καὶ τὴν ἐξαιρετὸν τῶν προϊόντων ποιότητα, τὴν εὐκράσιαν τοῦ αἵματος, τὸν ἀστροπληθῆ οὐρανόν, τοῦ ὁποίου ἡ θεὰ ἐκράτησεν ἐπὶ 3 ὀλόκληρα ἔτη αὐτόθι τὸν Ἑρσχελλον ὡς αἰχμάλωτον κτλ. Ἄλλ' ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ πρόδος τοῦ πολιτισμοῦ κινεῖ πολὺ πλείοτερον τοῦ προσεκτικῆ παρατηρητοῦ τὴν περιέργειαν. Ἡ δὲ ἀκμάζουσα καὶ πάντοτε βελτιομένη κατάστασις τεσσαράκοντα πέντε ἀποικιῶν τῆς Ἀγγλίας εἰς διάφορα τοῦ κόσμου μέρη τιμᾷ, εἰπέρ τι ἄλλο τὴν πολιτικὴν καὶ τὴν φιλανθρωπιαν τῆς Ἀγγλίας. Δευτέραν ταύτην φεραν ἴσως, ἡ τρίτην καὶ μόνην τὸ φαινόμενον τοῦτο προσβάλλει τὸν ἀνθρωπον εἰς ἄλην τὴν ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Διότι μετὰ τὰς πρώτας γνωστὰς ἀποικίας τῆς Φοινίκης, καὶ τῆς Αἰγύπτου, αἱ ὁποῖαι ἀνέδειξαν τὴν Ἑλλάδα, καὶ μετὰ τὰς ἄλλας, δόσας αὐτὴ ἡ Ἑλλὰς ἤδη ἀνθρωθεῖσα ἐπεμφε πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον, πρὸς ἀνατολάς καὶ πρὸς δύσιν, εἰς μόνην τὴν Ἀγγλίαν ἀπέκειτο ἡ ἀπαράμιλλος δόξα νὰ προᾶξῃ τὸ ἀνθρώπινον γένος καθ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ παλαιοῦ καὶ τοῦ νέου κόσμου δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς θρησκείας, τοῦ ἔμπορίου, τῶν γνῶσεων, τῶν τεχνῶν καὶ τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας.

I. N. A.

Η ΜΑΝΤΙΣ ΑΕΝΟΡΜΑΔΗ.

Ἡ Λενορμάνδη ἐγεννήθη εἰς Ἀλεσῶν κατὰ τὸ 1777. Ἐπταετῆς ἐτι ἐμάντευσεν εἰς τὴν ἡγουμένην

ὅτι θέλει ἀποβληθῆ ἐκ τῆς θέσεώς της καὶ γυνὴ τις ἑρσοικῆς καταγωγῆς μέλλει νὰ ἀντικατασταθῇ ἀντ' αὐτῆς. Τὴν πρόβηθριν ταύτην ἦτις θεωρεῖται ὡς προοίμιον τῆς φήμης της, ἐνθυμοῦνται καὶ φρίττουσιν σήμερον οἱ γέροντες.

Κάλυμμα σκοτεινὸν κρύπτει τὸν νεανικὸν βίον τῆς παραδόξου ταύτης γυναικὸς, ἥτις ἐγνωρίσθη ἅμα ἔπαυτεν ἡ πολυτάραχος τρικυμία τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως.

— Εἶδες ἐκ τοῦ πλησίον, ἠρωτήθη ποτὲ, τὸν Ῥοβερσιέρον;

— Μάλιστα, αὐτὸς με ἐφυλάκισε.

— Πῶς τὸν ἐγνώρισες, ἦτον γενναῖος;

— Ἦτον καθ' ὑπερβολὴν δεισιδαίμων. Τὸν εἶδα· ἐζήτησε νὰ μάθῃ τὴν τύχην του καὶ ἐνῶ ἤγγιζε τὰ χαρτῖα μου, ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐφριττε φοβούμενος μήπως μάθῃ τι ἀπαίσιον.

Ἡ Λενορμάνδη κατ' ἔχει πάντοτε εἰς Παρισίους εἰς οἶκον. ὅν ποτὲ δὲν κατέλιπε. Ἡ ἐνδυμασία της ἦτον ἀσφαλῆς καὶ κομψή.

Ἡ Ἰωσφερὴ Βωαρναί, σύζυγος ἐτι ἀπλῆ τοῦ Ναπολιόντος, μετέθη ποτὲ εἰς τὴν οἰκίαν της.

— Κυρία, τῆς εἶπε· γυνὴ τις μάντις προεμάντευσεν εἰς ἐμέ ὅτι θέλω γίνεαι βασιλεῖς.

— Λοιπὸν;

— Ἀλήθειαν εἶπεν;

— Ὅχι.

— Δὲν θέλω γίνεαι λοιπὸν βασιλεῖς;

— Ὅχι, ἄλλο καλλίτερον ἐτι, θέλεις γίνεαι αὐτοκράτωρ;

Κατὰ τὸ 1800 ὁ ἐπαρχος τὴν ἐφυλάκισε. Δὲν τὸ ἐμάντευσεν τοῦτο, τῆς εἶπε.

— Ἀπᾶσαι, ἀπεκρίθη· εἰς ἐν τῶν κατασχεθέντων χαρτιῶν μου δύνασαι νὰ ἴδῃς ὅτι ἐσήμειωσα πρὸ πολλοῦ τὴν φυλάκισίν μου.

Ἐξετάσεως γενομένης, εὐρέθη τὸ χαρτίον σημειοῦν ἐν λεπτομερείᾳ τὰς περιστάσεις τῆς φυλακισεῶς της.

Ἐὰν ὁ ποθῶν νὰ μάθῃ τὴν τύχην του δὲν ἤθελε νὰ φανερωθῆ, ἔπρεπε νὰ τῆ πέμψῃ σημειώσιν ἀκριβῆ τῆς χρονολογίας τῆς γεννήσεώς του, τοῦ ἄνθους ὅπερ μᾶλλον ἤγάπα, καὶ τῆς μᾶλλον ἀρεστῆς εἰς αὐτὸν ὀσμῆς.

Ἡθέλητεν ὁ Ναπολιών ποτὲ, πληρῶν τοὺς δροῦς τοῦτους, νὰ πέμψῃ εἰς τὴν μάντιν τὰς σημειώσεις διὰ τινος ἀγραμμάτου χωρικῆς. Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις.

Ὁ αἰτῶν νὰ μάθῃ τὴν τύχην του ἐγεννήθη εἰς νῆσον, πατέρα δὲν ἔχει πλέον, ἀλλ' ἀδελφοὺς τέσσαρας καὶ ἀδελφὰς τρεῖς. Ὁ χαρακτήρ αὐτοῦ εἶναι ἐπίπονος, ζωηρὸς, σπουδαῖος καὶ μᾶλλον σοβαρὸς ἢ εὐθυμὸς· ἔχει γνώμην ἀκράδαντον καὶ δὲν γυναικοκρατεῖται, σπανίως ἐμπιστεύεται εἰς τινα, φοβεῖται μὴ μαντεύσῃσι τοὺς λογισμοὺς του καὶ διὰ τοῦτο κρύπτει καὶ τὰς ἐλαχίστας πράξεις αὐτοῦ, αἰσθάνεται τὰς ὕβρεις, δυσκόλως συγχωρεῖ, ἀποστρέφεται τοὺς ἀχαρίστους.

Πολὺ σκεπτικὸς εἶναι τὴν στιγμήν ταύτην, ἐγὼ τὸν βλέπω ἀμφιταλαντευόμενον παρὰ τὸ σύνθησις ἐνῶ ἔχει γοῦν ἀπορασιτικόν. Μετὰ εἰκοσιν ὀκτῶ μηνῶν θέλει